

Nr 381

Av herr **Rubin**, angående tjänstledighet för politiska förtroendeuppdrag.

I skola och i kulturella och politiska sammanhang betonas ofta och enhälligt värdet av att medborgarna är allmänskulturellt och -politiskt medvetna samt att sådan medvetenhet bör aktiveras i utåtriktat engagemang. I verkligheten motsvaras detta önsketänkande av ett fåtal. Det torde inte minst gälla industrins anställda. Dess tjänstemän med sina relativt högre möjligheter genom högre utbildning och intellektuell träning sviker uppenbarligen i hög grad önskvärt samhällsansvar utanför den företagsinterna verksamheten. Så har t. ex. ingenjörerna betraktats som "u-grupp i politiken" (Ny Teknik nr 3/68). Klyftan mellan "de två kulturerna", den tekniska och den humanistiska, belystes i en rad debattinlägg under Svenska teknologföreningens årsmöte 1967 (Teknisk Tidskrift, häfte 16 och 20/67), där man uttryckligt och enigt framhöll vikten av tvärkontakter för att gemensamt möta mänsklighetens stora problem i egen samhällsmiljö och globalt.

Bland spärrar som orsakar den stora skillnaden mellan omfattningen av önskvärt och reellt samhällsengagemang bland anställda är enligt min mening bristen på legitimerad tjänstledighet för dylikt engagemang. Utöver "tyst" vedertagen praxis om ledighet för delegerad lokalpolitisk verksamhet råder fastställd restriktion, överordnads godtycke och slumpen. Seriösa bidrag till breddning av kritik och opinionsbildning bör ej vara avhängiga av dessa omständigheter.

Med åberopande av vad som ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära utredning om möjligheterna att vidga förutsättningen för enskild person att åta sig politiskt förtroendeuppdrag.

Stockholm den 25 januari 1968

Bertil Rubin (mbs)